A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (nagytanács)

2015. február 3.(*)

„Tagállami kötelezettségszegés – EUMSZ 49. cikk – Az EGT-Megállapodás 31. cikke – Társasági adó – Cégcsoport – Cégcsoportkedvezmény – Külföldi illetőségű leányvállalat által elszenvedett veszteség átvitele – Feltételek – A külföldi illetőségű leányvállalat vesztsége végleges jellege meghatározásának időpontja”

A C-172/13. sz. ügyben,

az EUMSZ 258. cikk alapján kötelezettségszegés megállapítása iránt a Bírósághoz 2013. április 5-én

az **Európai Bizottság** (képviselik: W. Roels és R. Lyal, meghatalmazotti minőségben)

felperesnek

Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királysága (képviselik: V. Kaye, S. Brighouse és A. Robinson, meghatalmazotti minőségben, segítőik: D. Ewart QC és S. Ford barrister)

alperes ellen,

támogatják:

a **Németországi Szövetségi Köztársaság** (képviselik: T. Henze és K. Petersen, meghatalmazotti minőségben),

a **Spanyol Királyság** (képviselik: A. Rubio González és A. Gavela Llopis, meghatalmazotti minőségben),

a **Holland Királyság** (képviselik: M. K. Bulterman és J. Langer, meghatalmazotti minőségben),

a **Finn Köztársaság** (képviseli: S. Hartikainen, meghatalmazotti minőségben)

beavatkozók,

benyújtott keresete tárgyában,

A BÍRÓSÁG (nagytanács),

tagjai: V. Skouris elnök, K. Lenaerts elnökhelyettes (előadó), M. Ilešič, L. Bay Larsen, és J.-C. Bonichot tanácselnökök, A. Rosas, Juhász E., A. Arabadjiev, C. Toader, M. Safjan, D. Šváby, M. Berger és A. Prechal bírák,

főtanácsnok: J. Kokott,

hivatalvezető: L. Hewlett főtanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2014. július 15-i tárgyalásra,

a főtanácsnok indítványának a 2014. október 23-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

Ítéletet

1 Keresetével az Európai Bizottság annak megállapítását kéri a Bíróságtól, hogy Nagy Britannia és Észak Írország Egyesült Királysága – mivel a külföldi illetőségű társaságok által elszenvedett veszteségekre vonatkozó cégcsoportkedvezményre (a továbbiakban: határokon átnyúló cégcsoportkedvezmény) olyan feltételeket írt elő, amelyek gyakorlatilag lehetetlenné teszik az ilyen kedvezmény igénybevételét, és az ilyen kedvezmény nyújtását a 2006. április 1-jét követő időszakokra korlátozta – nem teljesítette az EUMSZ 49. cikkből és az Európai Gazdasági Térségről szóló megállapodás (HL 1994. L 1., 3. o.; a továbbiakban: EGT-Megállapodás) 31. cikkéből eredő kötelezettségeit.

Az Egyesült Királyság jogi háttere

2 Az Egyesült Királyságban, a cégcsoportkedvezmény lehetővé teszi a cégcsoportba tartozó társaságok számára, hogy egymás között elszámolhassák nyereségüket, illetve veszteségüket. Mindazonáltal a jövedelemadóról és társasági adóról szóló 1988. évi törvényben (Income and Corporation Tax Act 1988, a továbbiakban: ICTA) bevezetett rendszer nem tette lehetővé a külföldi illetőségű társaságok által elszenvedett veszteségek elszámolását.

3 A Marks & Spencer ítéletet (C-446/03, EU:C:2005:763) követően az ICTA-t módosították a 2006. évi költségvetési törvény (Finance Act 2006) 2006. április 1-jén hatályba lépő rendelkezései, a határokon átnyúló cégcsoportkedvezmény meghatározott feltételekkel történő lehetővé tétele érdekében. Ezt követően az említett rendelkezéseket nagyrészt azonos megfogalmazással átvette a társasági adóról szóló 2010. évi törvény (Corporation Tax Act 2010, a továbbiakban: 2010. évi CTA).

4 A 2010. évi CTA megállapítja a határokon átnyúló cégcsoportkedvezmény feltételeit. A 2010. évi CTA 118. cikke előírja, hogy a külföldi illetőségű társaságnak ki kell merítenie a veszteségekneka keletkezésük szerinti és a korábbi adózási időszakokban történő elszámolására nyitva álló lehetőségeket, míg a 2010. évi CTA 119. cikkének (1)–(3) bekezdése előírja, hogy nem állhat fenn a veszteségek jövőbeli adózási időszakokban történő elszámolásának lehetősége.

5 A 2010. évi CTA 119. cikkének (4) bekezdése szerint a veszteségek keletkezése szerinti adózási időszak „lejártát követően közvetlenül fennálló helyzet alapján” kell megállapítani, hogy a veszteségek elszámolhatók-e jövőbeli adózási időszakokban.

6 Az 1998. évi költségvetési törvény 18. melléklete 14. pontja (1) bekezdésének a) alpontja és 74. pontja (1) bekezdésének a) alpontja szerint a cégcsoportkedvezmény iránti kérelem benyújtására fennálló rendes határidő a veszteség keletkezése szerinti adózási időszak lejártától számított két év.

7 A Supreme Court of the United Kingdom (az Egyesült Királyság legfelsőbb bírósága) a 2013. május 22-én hozott ítéletének 33. pontjában megállapította, hogy a határokon átnyúló cégcsoportkedvezmény biztosítása vonatkozásában a 2006. április 1-je előtt hatályban lévő és az uniós jog alapján értelmezendő jogszabályokra tekintettel azt a kérdést kell megvizsgálni, hogy a felperes társaság a kedvezmény iránti kérelem időpontjában ismert körülmények alapján tudja-e bizonyítani, hogy a kérelem időpontját megelőző egyik adóidőszakban sem volt lehetőség az átadó társaság székhelye szerinti tagállamban elszámolni a szóban forgó veszteségeket, és hogy nincs lehetőség ilyen elszámolásra a kérelem benyújtása szerinti adózási időszakban vagy bármely jövőbeli adózási időszakban sem.

A pert megelőző eljárás és a Bíróság előtti eljárás

8 2007. július 19-én a Bizottság felszólító levelet küldött az Egyesült Királyságnak, amelyben felvetette az e tagállam által a Marks & Spencer (EU:C:2005:763) ítéletet követően elfogadott adójogi szabályoknak a letelepedés szabadságával való lehetséges összeegyeztethetetlenségét, amennyiben e szabályok a külföldi illetőségű leányvállalat veszteségeinek az illetősége szerinti tagállamban történő elszámolására vonatkozó lehetőségek kimerülése feltételeinek különösen megszorító értelmezésén alapulnak. Egyébiránt az említett szabályokat csak az új jogszabályok hatálybalépésének időpontjától, azaz 2006. április 1-jétől lehetett alkalmazni.

9 A 2007. október 23-i elektronikus levélben az Egyesült Királyság úgy érvelt, hogy a határokon átnyúló cégcsoportkedvezményre vonatkozó jogszabályok megfelelnek a Marks & Spencer ítéletben (EU:C:2005:763) megállapított elveknek.

10 2008. szeptember 23-án a Bizottság indokolással ellátott véleményt küldött az Egyesült Királyságnak, amelyben megismételte álláspontját. Az Egyesült Királyság 2008. november 18-án ismét megerősítette álláspontját.

11 2010. november 25-én a Bizottság a 2010. évi CTA elfogadását követően indokolással ellátott kiegészítő véleményt intézett az Egyesült Királysághoz.

12 Miután az Egyesült Királyság által a 2011. január 24-i levelében az említett indokolással ellátott véleményre válaszul előterjesztett érvek nem győzték meg a Bizottságot, ez utóbbi benyújtotta a jelen keresetet.

13 A Bíróság elnöke 2013. október 11-i határozatával engedélyezte a Németországi Szövetségi Köztársaság, a Spanyol Királyság, a Holland Királyság és a Finn Köztársaság számára, hogy az Egyesült Királyság kereseti kérelmeinek támogatása végett beavatkozzanak.

A keresetről

Az EUMSZ 49. cikk és az EGT-Megállapodás 31. cikkének annyiban történő megsértésére alapított első kifogásról, amennyiben a 2010. évi CTA 119. cikkének (4) bekezdése gyakorlatilag lehetetlenné tette a belföldi illetőségű anyavállalat számára a határokon átnyúló cégcsoportkedvezmény igénybevételét

A felek érvei

14 A Bizottság azt állítja, hogy a 2010. évi CTA 119. cikkének (4) bekezdése nem tesz eleget a Marks & Spencer ítélet (EU:C:2005:763) 55. és 56. pontjából eredő, a tagállamra vonatkozó követelményeknek, amennyiben előírja, hogy azt, hogy a másik tagállamban vagy az EGT-Megállapodásban részes harmadik államban letelepedett leányvállalat által elszenvedett veszteségek elszámolhatók-e a jövőben, a veszteségek keletkezése szerinti adózási időszak „lejártát követően közvetlenül fennálló helyzet alapján” kell megállapítani. A Bizottság szerint e rendelkezés azzal a hatással jár, hogy gyakorlatilag lehetetlenné teszi a belföldi illetőségű anyavállalat számára a határokon átnyúló cégcsoportkedvezmény igénybevételét.

15 A 2010. évi CTA 119. cikkének (4) bekezdése ugyanis azzal a hatással jár, hogy határokon átnyúló cégcsoportkedvezmény csak két helyzetben nyújtható, úgymint először is, amikor a külföldi illetőségű leányvállalat illetősége szerinti állam jogszabályai nem írják elő a veszteségek átvitelének lehetőségét, másodszor pedig, amikor a külföldi illetőségű leányvállalatot a veszteség keletkezése szerinti adózási időszak vége előtt felszámolják. A határokon átnyúló cégcsoportkedvezmény így kizárt a rendes kereskedelmi helyzetben, azaz amikor úgy határoznak, hogy beszüntetik a külföldi illetőségű leányvállalat tevékenységét, és azt a veszteség keletkezése szerinti adózási időszak után felszámolják. Egyébiránt az említett kedvezmény az egyetlen adózási időszakban keletkezett veszteségekre korlátozódik.

16 A Bizottság úgy érvel, hogy a Bíróság által a Marks & Spencer ítélet (EU:C:2005:763) 55. pontjában megállapított feltételek tiszteletben tartása érdekében a külföldi illetőségű leányvállalat illetősége szerinti államban fennálló adókedvezményben részesülés lehetőségét a cégcsoportkedvezmény iránti kérelem Egyesült Királyságban történő benyújtásának időpontjában és az iratok konkrét tényei alapján kell értékelni. Nem elegendő a külföldi illetőségű leányvállalat által elszenvedett veszteségek későbbi elszámolásának csak azon tényből eredő elméleti lehetőségére alapítani, hogy az említett leányvállalat még nem áll felszámolási eljárás alatt.

17 Az Egyesült Királyság állítja, hogy amint az a Marks & Spencer ítélet (EU:C:2005:763) 55. pontjából kitűnik, a veszteség keletkezése szerinti adózási időszak végén kell értékelni azt a feltételt, amely szerint nem áll fenn annak lehetősége, hogy a külföldi illetőségű leányvállalat jövőbeli adózási időszakban számolja el veszteségét az illetősége szerinti tagállamban.

18 Ami a határokon átnyúló cégcsoportkedvezményben részesülés gyakorlati lehetetlenségét illeti, az Egyesült Királyság úgy érvel, hogy a társaság főszabály szerint átviheti a veszteségét későbbi adózási időszakra, amennyiben a továbbiakban is folytat kereskedelmi tevékenységet. Egyébiránt a 2010. évi CTA 119. cikkének (4) bekezdésében előírt feltétel teljesülhet a Bizottság által előadott körülményeknél tágabb körülmények között. A vonatkozó rendelkezések a határokon átnyúló cégcsoportkedvezmény alkalmazásának feltételeként nem említik a külföldi illetőségű leányvállalatnak a vesztesége keletkezése szerinti adózási időszak vége előtti felszámolását. A veszteséget elszenvedő leányvállalat felszámolására irányuló szándék bizonyítása és a felszámolási eljárásnak az adózási időszak végét követő gyors megindítása figyelembe veendő tények. A felszámolási eljárás megindítására irányuló szándékot a veszteségek keletkezése szerinti adózási időszak végén fennálló, jelentőséggel bíró valamennyi ténnyel együtt figyelembe veszik annak meghatározásához, hogy teljesül-e a veszteség elszámolására vonatkozó lehetőség hiányának feltétele.

19 A beavatkozók állítják, hogy az Egyesült Királyság nem köteles minden olyan esetben előírni az elszenvedett veszteségek külföldi leányvállalatok általi elszámolásának lehetőségét, amikor e veszteségek nem számolhatók el máshol. Egyébiránt nem aránytalan a külföldi illetőségű leányvállalat *de facto* felszámolásának követelménye.

20 A Németországi Szövetségi Köztársaság hozzáteszi, hogy a Marks & Spencer ítéletből (EU:C:2005:763) eredő ítélkezési gyakorlatot a K-ítéletet (C-322/11, EU:C:2013:716) követően felül kell vizsgálni.

A Bíróság álláspontja

21 A 2010. évi CTA olyan cégcsoportkedvezmény-szabályozást ír elő, amely szerint a társaság által elszenvedett veszteségek elszámolhatók az ugyanazon csoporthoz tartozó társaságok nyereségének terhére. A belföldi illetőségű társaságok által elszenvedett veszteségekkel szemben a külföldi illetőségű társaságok által elszenvedett veszteségek csak akkor számolhatók el cégcsoportkedvezmény címén, ha megfelelnek a 2010. évi CTA 118. és 119. cikkében előírt feltételeknek.

22 A 2010. évi CTA-ban előírt cégcsoportkedvezmény adóelőnyt jelent az érintett társaságok számára. A kedvezmény pénzbeli előnyt biztosít a cégcsoport számára azzal, hogy a cégcsoportba tartozó más társaság nyereségébe történő azonnali beszámítással felgyorsítja a deficites társaságok veszteségének elszámolását (lásd: Marks & Spencer ítélet, EU:C:2005:763, 32. pont; Felixstowe Dock and Railway Company és társai ítélet, C-80/12, EU:C:2014:200, 19. pont).

23 A belföldi illetőségű és a külföldi illetőségű leányvállalatok által elszenvedett veszteségek vonatkozásában, a jelen ítélet 21. pontjában a szóban forgó adókedvezmény biztosítását illetően megállapított eltérő bánásmód olyan jellegű, hogy akadályozhatja a csoport anyavállalatát az EUMSZ 49. cikk szerinti letelepedési szabadságának gyakorlásában, visszatartva őt attól, hogy más tagállamokban leányvállalatokat alapítson (lásd ebben az értelemben: Marks & Spencer ítélet, EU:C:2005:763, 33. pont; Felixstowe Dock and Railway Company és társai ítélet, EU:C:2014:200, 21. pont; Nordea Bank Danmark ítélet, C-48/13, EU:C:2014:2087, 22. pont).

24 Mindazonáltal kitűnik a Bíróság ítélkezési gyakorlatából, hogy az ilyen eltérő bánásmód igazolható három együttesen mérlegelt közérdeken alapuló nyomós indokkal, azaz az adóztatási joghatóság tagállamok közötti kiegyensúlyozott megosztása megőrzésének szükségességével, valamint a veszteségek kettős elszámolása és az adóelkerülés veszélye megelőzésének szükségességével (lásd ebben az értelemben: Marks & Spencer ítélet, EU:C:2005:763, 51. pont; Oy AA ítélet, C-231/05, EU:C:2007:439, 51. pont; A-ítélet, C-123/11, EU:C:2013:84, 46. pont).

25 Meg kell továbbá vizsgálni, hogy a határokon átnyúló cégcsoportkedvezménynek a 2010. évi CTA rendelkezései által előírt feltételei tiszteletben tartják-e az arányosság feltételét, amennyiben önmagukban megfelelők az előző pontban hivatkozott célok eléréséhez, és nem haladják meg az ennek érdekében szükséges mértéket.

26 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a Marks & Spencer ítélet (EU:C:2005:763) 55. pontjában, amely az ICTA-ra vonatkozott, amely kizárta a keletkezett veszteségek külföldi leányvállalatok általi, a cégcsoportkedvezmény keretében történő bármely

elszámolását, a Bíróság úgy ítélte meg, hogy a belföldi illetőségű leányvállalat és a külföldi illetőségű leányvállalat által elszenvedett veszteségekre vonatkozó eltérő bánásmód meghaladja az olyan helyzetben követett célok eléréséhez szükséges mértéket, amikor egyrészt a külföldi illetőségű leányvállalat kimerítette az illetősége szerinti államban a veszteségei elszámolására nyitva álló lehetőségeket a kedvezmény iránti kérelemben foglalt vagy korábbi adózási időszakok tekintetében, adott esetben e veszteségek harmadik személynek történő átadása vagy az említett veszteségeknek e leányvállalat által korábbi adózási időszakokban elért nyereségei terhére történő elszámolása által, másrészt pedig a külföldi leányvállalat, illetve – különösen e társaság átruházása esetén – harmadik személy nem számolhatja el a jövőbeli időszakokra a leányvállalat veszteségét a leányvállalat illetősége szerinti tagállamban (lásd továbbá: Lidl Belgium ítélet, C-414/06, EU:C:2008:278, 47. pont; A-ítélet, EU:C:2013:84, 49. pont).

27 Amint az a Marks & Spencer ítélet (EU:C:2005:763) 56. pontjából kitűnik, abban az esetben, ha valamely tagállamban a belföldi illetőségű anyavállalat bizonyítja az adóhatóságok előtt, hogy a külföldi illetőségű leányvállalatnak az említett ítélet 55. cikke szerinti végleges vesztesége keletkezett, az EK 48. cikkbe ütközik annak kizárása, hogy ezen anyavállalat e tagállamban az adóköteles eredményéből levonja a külföldi illetőségű leányvállalatánál keletkezett veszteséget.

28 Márpedig meg kell állapítani, hogy a 2010. évi CTA 118. és 119. cikkének (1)–(3) bekezdése megengedi a külföldi illetőségű leányvállalat által elszenvedett veszteségek belföldi anyavállalat által történő elszámolását a Marks & Spencer ítélet (EU:C:2005:763) 55. pontja szerinti helyzetekben.

29 Egyébiránt a Bizottság maga is elismeri a keresetében, hogy a 2010. évi CTA főszabály szerint lehetővé teszi a külföldi illetőségű leányvállalat által elszenvedett végső veszteségek belföldi anyavállalat által történő elszámolását a Marks & Spencer ítélet (EU:C:2005:763) 55. pontja szerint.

30 Mindazonáltal a Bizottság szerint a 2010. évi CTA 119. cikkének (4) bekezdése ellentétes az EUMSZ 49. cikkel, mivel gyakorlatilag lehetetlenné teszi a belföldi illetőségű anyavállalat számára a határokon átnyúló cégcsoportkedvezmény igénybevételét.

31 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a 2010. évi CTA 119. cikkének (4) bekezdése megállapítja azt az időpontot, amikor a külföldi illetőségű leányvállalat által elszenvedett veszteségek Marks & Spencer ítélet (EU:C:2005:763) 55. pontja szerinti végleges jellegét értékelni kell. Az említett rendelkezés előírja, hogy ezen értékelést a veszteségek keletkezése szerinti adózási időszak „lejártát követően közvetlenül fennálló helyzet alapján” kell elvégezni.

32 A Bizottság szerint e követelmény a külföldi illetőségű leányvállalat által elszenvedett veszteségek vonatkozásában gyakorlatilag lehetetlenné teszi a cégcsoportkedvezmény igénybevételét, mivel gyakorlatilag csak két esetben teszi lehetővé az ilyen veszteségek belföldi anyavállalat általi elszámolását, azaz először is, ha az érintett leányvállalat illetősége szerinti tagállam jogszabályai nem írják elő a veszteségek átvitelének lehetőségét, másodszor pedig, amikor a veszteség keletkezése szerinti adózási időszak vége előtt felszámolják e leányvállalatot.

33 Mindazonáltal meg kell állapítani, hogy a Bizottság által hivatkozott első helyzet nem bír jelentőséggel a 2010. évi CTA 119. cikke (4) bekezdése arányosságának értékelésekor. Az állandó ítélkezési gyakorlatból kitűnik ugyanis, hogy a külföldi illetőségű leányvállalat által elszenvedett veszteségek Marks & Spencer ítélet (EU:C:2005:763) 55. pontja szerinti végleges jellege csak azon tényből eredhet, hogy az említett leányvállalat illetősége szerinti tagállam kizárja a veszteség átvitelének minden lehetőségét (lásd: K-ítélet, EU:C:2013:716, 75–79. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Ilyen helyzetben az anyavállalat illetősége szerinti tagállam az EUMSZ 49. cikk sérelme nélkül elutasíthatja a határokon átnyúló cégcsoportkedvezményt.

34 A hivatkozott második helyzetet illetően meg kell állapítani először is, hogy a Bizottság nem bizonyította azon állítása hitelességét, amely szerint a 2010. évi CTA 119. cikkének (4) bekezdése előírja a külföldi illetőségű leányvállalatnak a veszteség keletkezése szerinti adózási időszak vége előtti felszámolását annak érdekében, hogy a belföldi anyavállalata igénybe vehesse a határokon átnyúló cégcsoportkedvezményt.

35 A 2010. évi CTA 119. cikkének (4) bekezdése előírja ugyanis, hogy a külföldi illetőségű leányvállalat által elszenvedett veszteségek Marks & Spencer ítélet (EU:C:2005:763) 55. pontja szerinti végleges jellegének értékelését a veszteségek keletkezése szerinti adózási időszak „lejártát követően közvetlenül fennálló helyzet alapján” kell elvégezni. Így az említett rendelkezés megfogalmazásából kitűnik, hogy az mindenesetre nem ír elő az érintett leányvállalatnak a veszteségei elszenvedése szerinti adózási időszak vége előtt történő felszámolására irányuló követelményt.

36 Másrészt emlékeztetni kell arra, hogy a külföldi illetőségű leányvállalat által elszenvedett veszteségeknek a Marks & Spencer ítélet (EU:C:2005:763) 55. pontja szerinti végleges jellege csak akkor állapítható meg, ha az nem tesz szert több jövedelemre az illetősége szerinti tagállamban. Amíg e leányvállalat továbbra is – bár csekély mértékű – jövedelemre tesz szert, fennáll annak a lehetősége, hogy az elszenvedett veszteségeket adott esetben kompenzálják majd az illetősége szerinti tagállamban elért jövőbeli nyereségek (lásd: A-ítélet, EU:C:2013:84, 53. és 54. pont).

37 Márpedig az Egyesült Királyság megerősítette a határokon átnyúló cégcsoportkedvezményben részesülő belföldi anyavállalat konkrét példájára hivatkozva, hogy a külföldi illetőségű leányvállalat veszteségének a Marks & Spencer ítélet (EU:C:2005:763) 55. pontja szerinti végleges jellege csak akkor bizonyítható, ha az említett leányvállalat az említett veszteségek keletkezése szerinti adózási időszak végét követően azonnal felhagy kereskedelmi tevékenységével, és eladja vagy kivonja a jövedelmet keletkeztető vagyonát.

38 E feltételek mellett az első kifogást az EUMSZ 49. cikk megsértésére alapított részében el kell utasítani.

39 Ami az EGT-Megállapodás 31. cikkének a 2010. évi CTA 119. cikkének (4) bekezdése által történő, a Bizottság által hivatkozott állítólagos megsértését illeti, meg kell állapítani, hogy mivel az említett cikk kikötései ugyanolyan jogi hatállyal rendelkeznek, mint az EUMSZ 49. cikk lényegében azonos rendelkezései, a fenti megfontolások a jelen keresetben érintettekhez hasonló körülmények között értelemszerűen átültethetők az említett 31. cikkre (lásd ebben az értelemben: Bizottság kontra Finnország ítélet, C-342/10, EU:C:2012:688, 53. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

40 Ennélfogva az első jogalapot teljes egészében el kell utasítani.

Az EUMSZ 49. cikk és az EGT-Megállapodás 31. cikkének annyiban történő megsértésére alapított második kifogásról, amennyiben az Egyesült Királyság jogszabályai kizárják a határokon átnyúló cégcsoportkedvezményt a 2006. április 1-je előtt elszenvedett veszteségek vonatkozásában

41 A Bizottság úgy érvel, hogy a 2006. április 1-je előtt elszenvedett veszteségeket az EUMSZ 49. cikket és az EGT-Megállapodás 31. cikkét megsértve zárták ki a határokon átnyúló cégcsoportkedvezményből, mivel az e kedvezményre a 2010. évi CTA-ban előírt rendelkezések kizárólag a 2006. április 1-je, a 2006. évi költségvetési törvény hatálybalépése után elszenvedett veszteségekre alkalmazandók.

42 Az Egyesült Királyság a Bizottság ezen érvére válaszolva megállapítja, hogy a veszteségekre vonatkozó határokon átnyúló csoportkedvezmény a 2006. április 1-jét megelőző időszakokra is fennáll, de azt az e korábbi időszakokra alkalmazandó és a Marks & Spencer ítéletet (EU:C:2005:763) követően az uniós jognak megfelelően értelmezett jogszabályok szabályozzák, amely értelmezésre irányult a Supreme Court of the United Kingdom jelen ítélet 7. pontjában hivatkozott 2013. május 22-én hozott ítélete is.

43 Márpedig, függetlenül attól, hogy a 2006. április 1-je előtt hatályos nemzeti jogszabályoknak a Supreme Court of the United Kingdom által történő értelmezésére – amely szerint az ezen időpont előtt elszenvedett veszteségeket nem zárták ki a határokon átnyúló cégcsoportkedvezményből – hivatkozás elegendő-e a jogbiztonság követelményének megfeleléshez a fent hivatkozott időpont előtt elszenvedett veszteségek vonatkozásában a határokon átnyúló cégcsoportkedvezmény igénybevételének lehetőségét illetően, meg kell állapítani, hogy a Bizottság nem bizonyította olyan helyzetek fennállását, amelyekben a 2006. április 1-je előtt keletkezett veszteségek vonatkozásában nem biztosították a határokon átnyúló cégcsoportkedvezményt.

44 E körülmények között a második kifogást el kell utasítani.

45 Ebből következik, hogy a keresetet teljes egészében el kell utasítani.

A költségekről

46 Az eljárási szabályzat 138. cikkének (1) bekezdése alapján a Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. A Bizottságot, mivel pervesztes lett, az Egyesült Királyság kérelmének megfelelően kötelezni kell a költségek viselésére.

47 Az eljárási szabályzat 140. cikke (1) bekezdésének megfelelően a Németországi Szövetségi Köztársaság, a Spanyol Királyság, a Holland Királyság és a Finn Köztársaság maga viseli saját költségeit.

A fenti indokok alapján a Bíróság (nagytanács) a következőképpen határozott:

1) **A Bíróság a keresetet elutasítja.**

2) **A Bíróság az Európai Bizottságot kötelezi a költségek viselésére.**

3) **A Németországi Szövetségi Köztársaság, a Spanyol Királyság, a Holland Királyság és a Finn Köztársaság maga viseli saját költségeit.**

Aláírások

---

* Az eljárás nyelve: angol.